

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות י"א

י"א

עין משפט
נר מצוה

ל א מיי פ"ב מהל'
מעלה הלכה ז'
ל ב מיי פ"ד מהל'
שקלים הל' ז' י'
ל ב ג מיי פ"ה מהל'
ערכין הלכה ד'

רבינו הנגאל

דקדוש דמים הוא ולא
קדושת הגוף. וקדושת הגוף
קדושת קדושת הגוף
היא: א הכי אמאי נפסלה
הקטורה במגע טבול יום
מעת שנתנה למכתשת
לשחוקה ועדין לא
קדשה. וכי חטא כל דבר
שהוא קדושתו קדושת
דמים נפסלה במגע טבול
יום. והתנן בסמי מעילה
פ"ב המנוחות מועלין בהן
משהוקדשו קדשו בכלי
הוכשרו ליפסל בטבול
יום כו'. אם קדשו
בכלי הן נפסלין אם
לא קדשו בכלי שרת
אין נפסלין. הנה קדושת
דמים הן אלו המנוחות
ואינן נפסלין בטבול יום.
ולא מצא תשובה. ואמר
ליה (רבה) רב חסדאי
אלא אלא הקטורה קדושת
הגוף היא אי הכי נפסל
בלינה כמו הובחסי.
אלמה תנן במעילה
פ"ב הקומץ והלבונה
והקטורה אם קדשו בכלי
הוכשרו להיפסל בלינה
ודחי ובה שאני קטורת
רצוצה: וקדושת הגוף
היא כיון דצורתה בכל
השנה. כלומר הואיל והיא
נעשית מתחלת השנה
אין הלינה נפסלת בה
אלא עד שתקדש בכלי.
ויש מי שאומר כיון
שתקדושת כן צורתה לא
בגמירין מיה דלא אמרינן
קדושה שבהן להיכן
הלכה. כמו שאין אומרים
בקטורת קדושה שבה
להיכן הלכה אלא מחללין
אותה. כך [אין] אומרים
במזידין קדושה שבהן
להיכן הלכה אלא נפדין
המזימים. אלא אמרינן
שאני קטורת והקטורין
במזידין עומדה. וי"א
כיון שהן קדושת הגוף
שניהן שרין. והוא דאמר
מ"מ קשיא וכי קדושה
שבהן להיכן הלכה
אתרוייהו מקשינן. ורבה
מפרק אתרוייהו לב ב"ד
מתנה עליהן. כלומר בעת
קנייתן ובעת עשייתן לב
כ"ד מתנה עליהן אם
הוצרכו לצבור הוצרכו
ואם לאו יהיו לרמיהן.
א"ל אביי לרבה אז
הוא אתה דאמרת
הקדושה זכר לדמוי קדוש
קדושת הגוף. א"ל כי
קאמינא היכא דא"ל לדמי
עולה קדוש הוא עצמו
לעולה. אבל המקדוש
לדמי נסבין לא קידש
אלא לדמוי. ומזכיר
עליה אביי מפר ושעור
יום הפסחים ש אבדו

ל א מיי ערכין ז' ד"ה
ז'.

הוכשרו ליפסל בטבול יום. וא"ת כי לא קדשו בכלי נמי
ליפסל בטבול יום מדי דהוה לחולין שנעשו על
טהרת הקודש דמיפסל בטבול יום כדמוכח בסוף נדה (דף ע"א: ושם)
דמנן היושבת על דם טהור מערה מים לפסח ודייקין מערה אין
נוגעת לא לחולין שנעשו על טהרת
קודש קדוש דמו וי"ל דתנא דהכא
סבר לאו קדוש דמו כחורו לומר
דהתם דהרי הוא כמנו טהור מל
בדקדושים ולא לחולין א"כ הכא מייתי
מדאורייתא ויה"ה דמקודש לכן מיפסלי
מדרכין ואם תאמר א"כ מאי פריך
לעיל נימא דקדושת דמים היא והא
דקתי נפסלת בטבול יום היינו
מדרכין וכמשהו ראשונה דהתם
דסברה דקדושת דמו וי"ל דאי מטעם
דקדושת דמו מיפסלת בטבול יום א"כ
אפילו לא נתנה במכתשת נמי דיוקן
דמדרכין מיפסלת אפי' אינה ראיה
להקרב נמי או שמה קטרת לא מיפסלת
משום חולין שנעשו על טהרת קדש דלא
שייך בה האי טעמא כיון דלאו בת ארביה
היא אלא לעיל קאמר שפיר וכו"ת כל
קדושת דמים מיפסלת בטבול יום
ולא קשה ליה אפי' לא נתנה במכתשת
נמי דלא מיפסלת קדושת דמים כל זמן
שמחוסר נעשה בגופו דהיינו כמישהו
והשתא נמי ניחא מה שמקשה דלאמאי
לא פריך מרישא דתנא לעיל מהך
דהמנוחות (כו) דמייתי הכא ובפ"ב
דמעילה (דף ע"ג) שמי הלחם ולחם
הפנים מועלין בהם משהוקדשו קדשו
במזידין הוכשרו ליפסל בטבול יום
קרמו אין לא קרמו לא ולפי מה
שפירשית דקדושת דמים לא מיפסלת
בטבול יום כל זמן שמחוסר מעשה בגופו לא ה"מ למיפריך מרישא
דאפילו נתנה כחורו אכתי מחוסר קרימה וכשישטח עליהן הוצח
לחם הקרימה שהיא אפייה:

דקדושת דמים הוא אלא מעתה לא
תפסל בטבול יום אלאמה תניא נתנה
במכתשת נפסלת בטבול יום וכי תימא כל
קדושת דמים מיפסלי בטבול יום והתנן
המנוחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו
בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר
כפורים ובלינה קדשו בכלי אין לא קדשו
בכלי לא אלא מאי קדושת הגוף היא אלא
מענה תיפסל בלינה אלאמה וי"ת תנן הקומץ
והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת
כהן משוח ומנחת נסכים מועלים בהן
משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל
בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה
קדשו בכלי אין לא קדשו בכלי לא
אמר ליה לינה קאמרת שאני קטורת
הואיל וצורתה בכל השנה כולה מ"מ
קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה
אמר רבה ז"ל רב בית דין מתנה עליהן אם
הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן א"ל
אביי ויהא מר הוא דאמר דהקדוש זכר
לדמוי קדוש קדושת הגוף לא קשיא הא
דאמר לדמוי עולה הא דאמר ה"ה לדמוי נסכים
איחיביה אביי וי"פ ושעיר של יום הכפורים
שאבדו והפריש אחרים תחתיהם
וכן

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה
אבל בכלי לא קדשה דמקדש הגוף דמכתשת שנשקה זה
לאו כלי שרת היא: בטבול יום. אם נגע זה: המנוחות. מנחת יחיד:
מועלין בהן משהוקדשו. דקדושת דמים נת מעילה היא: קדשו
בכלי. היכא לעורה ונתנה בכלי
שרת: הוכשרה. נגמרה קדושתה
ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר
לשון מיקון שמתקנו ומומיתו לכן:
הקומץ. של מנחת יחיד: והלבונה.
של מנחת יחיד: ומנחת כהנים.
שהיא כליל ואינה נקמלת: ומנחת
כהן משוח. חגיגי כהן גדול שכל
מחליטה: (א) ז"ה ד"ה ונתנה
אלה וכו' בספרא. ג"כ בס"ג
דמנחות ד"ב ע"ב פס"י
ניסא כלי ששם צולין
מנחה ונתנו: (ב) ז"ה ד"ה
מקדש משוח דהא גורמן
ספסל: (ג) ד"ה הולין וכו'
אין כלי שרת מקדשה (שלא
דמנחה) תא"ר וי"ב ס"א
אלא הראוי וכו':
(ד) ד"ה מ"מ וכו' גבי
מכתשת שניקבה ושלמו
כל"ל ומינת ושלמה ושלמה
מנחת:

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה
אבל בכלי לא קדשה דמקדש הגוף דמכתשת שנשקה זה
לאו כלי שרת היא: בטבול יום. אם נגע זה: המנוחות. מנחת יחיד:
מועלין בהן משהוקדשו. דקדושת דמים נת מעילה היא: קדשו
בכלי. היכא לעורה ונתנה בכלי
שרת: הוכשרה. נגמרה קדושתה
ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר
לשון מיקון שמתקנו ומומיתו לכן:
הקומץ. של מנחת יחיד: והלבונה.
של מנחת יחיד: ומנחת כהנים.
שהיא כליל ואינה נקמלת: ומנחת
כהן משוח. חגיגי כהן גדול שכל
מחליטה: (א) ז"ה ד"ה ונתנה
אלה וכו' בספרא. ג"כ בס"ג
דמנחות ד"ב ע"ב פס"י
ניסא כלי ששם צולין
מנחה ונתנו: (ב) ז"ה ד"ה
מקדש משוח דהא גורמן
ספסל: (ג) ד"ה הולין וכו'
אין כלי שרת מקדשה (שלא
דמנחה) תא"ר וי"ב ס"א
אלא הראוי וכו':
(ד) ד"ה מ"מ וכו' גבי
מכתשת שניקבה ושלמו
כל"ל ומינת ושלמה ושלמה
מנחת:

דקדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה
אבל בכלי לא קדשה דמקדש הגוף דמכתשת שנשקה זה
לאו כלי שרת היא: בטבול יום. אם נגע זה: המנוחות. מנחת יחיד:
מועלין בהן משהוקדשו. דקדושת דמים נת מעילה היא: קדשו
בכלי. היכא לעורה ונתנה בכלי
שרת: הוכשרה. נגמרה קדושתה
ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר
לשון מיקון שמתקנו ומומיתו לכן:
הקומץ. של מנחת יחיד: והלבונה.
של מנחת יחיד: ומנחת כהנים.
שהיא כליל ואינה נקמלת: ומנחת
כהן משוח. חגיגי כהן גדול שכל
מחליטה: (א) ז"ה ד"ה ונתנה
אלה וכו' בספרא. ג"כ בס"ג
דמנחות ד"ב ע"ב פס"י
ניסא כלי ששם צולין
מנחה ונתנו: (ב) ז"ה ד"ה
מקדש משוח דהא גורמן
ספסל: (ג) ד"ה הולין וכו'
אין כלי שרת מקדשה (שלא
דמנחה) תא"ר וי"ב ס"א
אלא הראוי וכו':
(ד) ד"ה מ"מ וכו' גבי
מכתשת שניקבה ושלמו
כל"ל ומינת ושלמה ושלמה
מנחת:

הגהות הב"ח

(א) ז"ה ד"ה קדשו וכו'
(ב) ז"ה מדתניא עליל:
(ג) ז"ה הולין ונתנה כל
השנה.
במכתשת קדושת הגוף
ובלינה היינו טעמא
דלא מיפסל לפי
שרתה משנה את
מחליטה: (א) ז"ה ד"ה
אלה וכו' בספרא. ג"כ בס"ג
דמנחות ד"ב ע"ב פס"י
ניסא כלי ששם צולין
מנחה ונתנו: (ב) ז"ה ד"ה
מקדש משוח דהא גורמן
ספסל: (ג) ד"ה הולין וכו'
אין כלי שרת מקדשה (שלא
דמנחה) תא"ר וי"ב ס"א
אלא הראוי וכו':
(ד) ד"ה מ"מ וכו' גבי
מכתשת שניקבה ושלמו
כל"ל ומינת ושלמה ושלמה
מנחת:

גליון הש"ס

גמ' דמי נסכים. ע"י מר
ד"ר ע"ב חו"ס ד"ה אב"ל:

מוסף רש"י

המנוחות מועלין בהן
משהוקדשו. ונתנה
(מנחה) וכו'. ומנחת
כהנים. דמנחת וכל מנחת
כהן כליל מיהו ה"ה.
ומנחת כהן משוח.
היינו חגיגי כהן גדול
(ששם) ומנחת נסכים.
היינו מנחת הכהן עם
החם שיש בו נסכים. דאין
בו שריים. דכל יום דמנתי
לכלי ניסו (שם). ומעלה
בהן משהוקדשו.
ועל מה שכתב (שם) וכו'.
לב בית דין. של הכהנים
(מנחות) ע"י מנחת.
הקדושה זכר לדמוי. א"ל
דמוי לעולה וקדושה לדמי
עולה (שם) וכו'. ושיעור
וינא דמנוי עולה (בבבב)
ד' חמורה י"א או א"ס
(חמורה י"א). ולפי נקט
רנא זכר. דנעשה א"ר
רנא וקדש לא חוץ לעולה
ולפי למינת קדשה קדושה
הגוף (חמורה י"א): או:
לפי נקט זכר דמי מעלה
משום דרנא דמיימי קרבן
עולה מיימי (בבבב) וכו'.
קדוש קדושת הגוף.
הוא עלמו יקרב עולה.
דמנו דמנחת ליה קדושת
דמים תנחא ליה קדושת
הגוף הואיל והוא מוי
לגופיה (שם) וכו'. וכו'.
חמורה י"א). ואינו יכול
למזבח העולה הוא גופיה
חיו לעולה (חמורה י"א).
והפריש
תחתיהם. ומכפרין בהן
ואמר כן מנחה אחרים
(חמורה י"א).

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

לב א מיי פ"ח מהל'
פסול מוקדשין בלבה ב
ופיה מהל' ענוות יוה"כ
הלכה טו:
לד ב ג מיי פ"ח מהל'
פיה אלוהה גל' ח:
לד ד מיי פ"ח מהל' ט:
לד ה מיי פ"ח מהל' י:
לד ו מיי פ"ח מהל' יא:
ז מיי פ"ח מהל' יב:
מהל' משילה ה"לית':
ח ומיי פ"ח מהל' עומתה
אולתן ה"ל כה:
לח ט מיי פ"ח מהל'
פיה אלוהה גל' ח:

הגהות הב"ח

(א) ג' קריבין זה בזה
אלח:

מוסף רש"י

וכן שעירי ע"ז.
לזכור שחטאו בע"ז.
בהוראת צ"ד, מביאין
פר לשלש ושעיר לחטאת
(ויח' מה). והפריש
אחרים החמירין, ומנולו
הראשונים (שם). כולן
ימורו, ליהיה לו חטאת
שפירו בעליה, ומתם
חטאות מתות ולו חטאת
ומתות חטאת וחסות
שמתו בעליה ושפירו
בעליה ושעברה שנה
(שם ג). לזכור, לקן
המונח והוא קריבין נדבם
לזכור ונראה מן המתוות
כז כל המועות המזוהות
על כול המועות (שם). שאין
כלל חטאת (שם). שאין
החטאת צבור מתה, וכל
מזוהות חטאת חטאת מתות
ביחד גמירי (שם). דקדשי
בדק הבית היא, לא
קריבין למונח והיא קרי
ליה בדק הבית, לומר
דקין בדק הבית, אית
לה (וחזרה ב). כלומר
אין בה קדושה המונח
אלא קדושה דמיס בעלמא,
שעיר שחטתה בזה
המקום (ויח' מה). הא
בעינן העמדה והערכה.
אין פירין את הקדשים
לזכור מיהא מפי שמונח
בזן והעמדה את הכהנים
לפי הכהן והעיר קדושה
הכהן ולאחר מיהא אינה
יכולה לעמוד (וחז' מה).
פרה מטמאה טומאת
אובליין, פרה אלוהה
אש"י לחטאת בטהרה,
מזיה ר"ש שחטתה,
טומאת אובליין (וחז' מה).
לזכור דלמך ר"ש ב"ק
דכסותי (טו). לחטאת
הנאה בגון שר המזבח
ופעור חומר אין מעשה
טומאת אובליין, ונפקא ליה
מז' האובליין אשר לאובליין
אובליין שחטתה יד לאובליין
לאחרים קריבין אובליין, מזה
הוא דפרה אלוהה מקבל
טומאת אובליין, לטמא
אחרים (וחז' מה). ולי
קדושה למה לו אובליין
טומאה, היא טומאת טומאת
אלם ונגזרים, מפרשים
ה"ג ככסותי בפקד דס'
חטאת (כא). בגון שר
שחטתה בטהרה מביעה
גזק, לפי משות ליה אובליין
מתקן כדרי גזק ומקבל
הוא גזק טומאת אובליין
יגע בעמדתה ומתמא שר
אובליין, ואי לא אובליין הוא
לא מקבל הוא גזק טומאה,
למה ליה שערות, ואי נגעו
ביה אובליין אחריי טהורים
אלן שלמים טענין כנגלה
אלן כנגק (וחז' מה).
הואיל והיתה לה שעת

וכן שעירי ע"ז שאבדו. למאן דמפרש בפרק הולילו לו (וימא
דף ג.) דפר דקמני הכא הוא פר העלם דכר של כבור
ניחא אכל למ"ד פר כ"ג תימה אמאי לא מני ליה פר העלם
דכר כהדי שעירי ע"ז שרגיל לשנותם יחד דקמני להו התם
אמילתא דלחמיס ועוד מימה מאי
שנה דלא קמני פרי העלם דכר
לשון רביס דקתמי שעירי לשון
רביס דמקמני שעירי א"כ קסבר
י"ב שצמתי מצביאס י"ב שעיריס
ה"ג מיימו י"ב פריס דשנייה שון
דקמני פרק קמח דהוריות (דף ג' ע' א):
אי הכי נשחטה תפרה הא בעינן
העמדה והערכה. תימה

דמשמע ליה קדשי מונח היא ניחא
והא רבי יוחנן אית ליה בפרק בתרא
דתמורה (דף ג' ע' א) דאחד זה
ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה
ומייה יס לומר הן סוגיא אחיא
כר"ל דלמך לרבנן קדשי מונח לא
היו בכלל העמדה והערכה אכל
קשה דמעיקרא פריך אפי' דלא אמר
לז ב"ד ממנה עליהן ולכסוף פריך
דלפילו כגמירי דלא שכיח אמר לז
ק"ד ממנה עליהן ועוד דסבר דפרה
דקדשי מונח היא וכן נמשקנה וכל
דוכמין מקמין שאני פרה דקדשי
בדק הבית היא וקממא דהש"ס
דפרק לחולין (דף יא. וס) מפרש
דטרפות פוסל בפרה משום
דחטאת קרייה רחמנא לכן נראה
דלזי ידע שפיר דפרה קדשי בדק
הבית היא ומ"מ סבר דאין נפדיה
אלא מחמת לז ב"ד ממנה עליהן
לכדי פריך והכי פרה דלא שכיח
פירוש שימלאו נאה ממנה אפילו
הכי מקסי דעמייה ואמר לז ב"ד
ממנה עליהם משום דקדשי בדק
הבית היא א"כ בקדשי מונח נמי אי
אמר לז ב"ד ממנה עליהן אית לן
למימר אפילו כגמירי דלא שכיח
ומשני שאני קדשי בדק הבית
היא ואין כריך לז ב"ד ממנה והשחט
אין הכי נשחטה תפרה א"כ
דמכ לז ב"ד נפדיה כן דעתם
להתנות ואי לאו תהא לדמי נספס
ר' יוחנן דלא צעי העמדה והערכה
שפיר וא"ת ולי קדשי בדק הבית היא
שפיר פריך בסמוך וכי פודין את
הקדשים להאכילם לכלבים
אל דק הבית ודאי פודין דהא דאין פודין נפקא לן מואכלת
ולא לכלבין (דברים יב) דכתיב בפסולי המוקדשים של מונח כדמוכה
בפרק צ' דכסותי (דף טו. וס) דמהוהו קרא נפקא לן גיזה וחלז
של קדשי בדק הבית מותרים ואפילו קדש הקדשים למומן תנן התם
דמותרין לאחר פדיון כגמירי ועבודה וכהדיא קמני התם אס ממו
יפדו יס לומר דמרבנן אסור כדמוכה בפרק כל שעה (פסחים ע)
גבי חמץ של הקדש והא דקמני אס ממו יפדו היינו מדאורייתא:
פרה מטמאה טומאת אובליין, מפורש במקום אחר: **ובי פודין**
את הקדשים, ואע"ג דפלוגתא היא בפ"ג דכסותי (דף טו.) אפילו
בדקש הקדשים למומן מ"מ סתם משנה השם (דף יד.) ובפרק הוריות
(וחז' דף קג.) כמ"ד אין פודין: **משום עורה**, הקדשה הזכיר
מרבני מ"מ מהא דלמך ונבחים (דף קג.) כבור שנטרף קוברים
אזוה עס עורו לפי שאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים ולא
אמר שיפדו משום עורו ולמאי דפרישית שאין פודין מדרבנן בקדשי
בדק הבית ניחא ולפיכך מותר ליהנות מעורה אכל התם דאין פודין
מדאורייתא אסור גס העור: **רבי שמעון אית ידה יב ב"ד מתנה**
עריהם, ולא מני לשנויי אצורין שאני דאצורין דלעיל ודאי לא
שכיחי דמזהרים לשמן ביותר לפי שקדושתם מרובה שדמן כנגס לפני ולפנים א"כ
אין אלא פעם אחת כשנה וכן שעירי ע"ז לא שכיחי כלל אכל הכא אע"ג דמייירי נמי
כשעיר החילון של יום הכפורים מכל מקום שעירי
תינונים שכיחי טונא ואצורין ידוהו שכיחי ומסקי ציט דין דעמייהו להתנות עליהן:

הוא דלמך דמיני עונה. כי אמרי אלא קדוש קדושת הגוף היכא
דלמך יהא להציא דמיו עולה לכיון דלוחו חזי להכי לא מוצניני
ליה אכל אמר יהא למי נכסיס אף על גב דנכסיס נמי למזבח
וקדושהייהו דמיין להדדי כיון דלא להכי חזי מודנן וכל שכן היכא
דמנתו צ"ד שיהו לדמי מותר תרומה
שיהא לרקועי פסחים: **פר ושעיר**
של יו"כ, שהן חטאות הפנימיות:
וכן שעירי ע"ז. כבור שחטאו
בע"ז בהוראת צ"ד מביאין פר
לעולה ושעיר לחטאת כדכתיב
בפרשם שלח לך (במדבר טו) ואזוהו
שעיר מתן דמו על הפרוכת ועל
מונח ההזב כדלמך כזכמים בדק
ב"ש (דף לט.) כולן ימושו. דלא שכיח
לשעירי הרגלים דמנן כזה במתניין (ב):
לא קרבו כרגל זה יקרבו כרגל אחר
אכל אלו אינן ראוין עדי יום הכפורים
לשנה הבאה וכבר עברה לה שנה
והו להו מתרומה ישנה והלכן ישנה
כדין חטאת שכפרו בעליה שוללה
למשה מסיני חמש חטאות מתות
חו אחת מהם: **שאין חטאת לזכור**
אלא ביחד. וטעמא דר"ש מפרש
בהוריות (דף יא) ועתמורה (דף טו.):
לימא לז ב"ד מנסה עליהן, שיפדו
כלל מוס: **דלא שכיח**, הילכך לא
לשחזו צ"ד להתנות עליהן: **והכי**
פרה, אלוהה: **דלא שכיחא**, ככל ימי
ציט ראשון וציט שני לא עשו אלא
שבע"ט: **על כל פסול שנה**, אם חטא
כזה שום פסול תפדה: **נשחטה**
הפדה, נשחטה חוץ למקומה: **ע"ג**
מערכתה, כהכשר בזה המשמה
ובמקום בדוק לה מקצר התמוס
כדלמך בפרק בתרא דנבחים (דף
קג.) **אין לה פדייה ולבמים**, דאלמך
שעשית כהכשר גנאי הוא להוליא
לחולין: **דקדושת בדק הבית היא**,
כלומר אינה מקדשי מונח ליקדש
קדושת הגוף לפיכך נפדיה כלל מוס
ואינה לריכה לז ב"ד: **העמדה**
והערכה, שחשמוה על רגליה
ויעריכנה הכהן כדכתיב (ויקרא טו)
והעמיד את הבהמה לפני הכהן
והעריך הכהן וגו': **דר"ש במסכת**
תמורה, בפרק בתרא (דף לב.) **פרה**
מטמאה טומאת אובליין, אע"ג דאית

לזכור ר"ש אסורי הנאה אין מטמאין טומאת אובליין וליקף ליה מכל
האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) אוכל שאחיה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל
ושאין אחיה יכול להאכילו לאחרים אין קרוי אוכל במסכת מנחות
בפרק המנחות והנפסים (דף קא.) ופרה אסורי הנאה היא:
טעמא עומאס אובליין, אס נגע שרץ כשנראה וזכור ונגע כשרה
באובליין טומאתן: **הואיל ויש לה שעה כהושר**, לכן: **ואמר רש"י**
לקיש, מהו שעת הכושר שלה: **אומר ריה** ר' שמעון **פרה**, **שחטתה**
הלכתה על גב מערכתה: **נפדיה**, אס מנא נאה הימנה. וסבירא
ליה לר"ש העומד לפדות כפדוי דמי (ב"ק עו.) והואיל ליה אוכל שאחיה יכול
להאכילו לאחרים: **אלא**, לא תוקמה כר"ש והאי דקמני מנא נאה
הימנה תפדה משום דלז ב"ד ממנה עליה אע"ג דלא שכיחא אידי
דדמיה יקרין מסקי אלעמייהו ללאתניי: **האי פגא סבירא ליה וכו'**
עד באין מעמדין לא גרסינן: **וכי קיימו צ"ד ומתנו**, משום הנלה
פורמא דדמי עורה: **נימא**, להו ר"ש לז ב"ד ממנה שאס לא יקרבי
כרגל זה יקרבו כרגל זה ולמה ליה לשנויי שינויה דמיקא כוון באין
לכפר כו': **סודליה תקנתא ברעייה**, הלכך מתנו עלה אכל תמידין
לדיה להו תקנתא ברעייה (א) ולכשימוטו יפדס לא קיימי ציט דין ומתנו:
אלא

לזכור ר"ש אסורי הנאה אין מטמאין טומאת אובליין וליקף ליה מכל
האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) אוכל שאחיה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל
ושאין אחיה יכול להאכילו לאחרים אין קרוי אוכל במסכת מנחות
בפרק המנחות והנפסים (דף קא.) ופרה אסורי הנאה היא:
טעמא עומאס אובליין, אס נגע שרץ כשנראה וזכור ונגע כשרה
באובליין טומאתן: **הואיל ויש לה שעה כהושר**, לכן: **ואמר רש"י**
לקיש, מהו שעת הכושר שלה: **אומר ריה** ר' שמעון **פרה**, **שחטתה**
הלכתה על גב מערכתה: **נפדיה**, אס מנא נאה הימנה. וסבירא
ליה לר"ש העומד לפדות כפדוי דמי (ב"ק עו.) והואיל ליה אוכל שאחיה יכול
להאכילו לאחרים: **אלא**, לא תוקמה כר"ש והאי דקמני מנא נאה
הימנה תפדה משום דלז ב"ד ממנה עליה אע"ג דלא שכיחא אידי
דדמיה יקרין מסקי אלעמייהו ללאתניי: **האי פגא סבירא ליה וכו'**
עד באין מעמדין לא גרסינן: **וכי קיימו צ"ד ומתנו**, משום הנלה
פורמא דדמי עורה: **נימא**, להו ר"ש לז ב"ד ממנה שאס לא יקרבי
כרגל זה יקרבו כרגל זה ולמה ליה לשנויי שינויה דמיקא כוון באין
לכפר כו': **סודליה תקנתא ברעייה**, הלכך מתנו עלה אכל תמידין
לדיה להו תקנתא ברעייה (א) ולכשימוטו יפדס לא קיימי ציט דין ומתנו:
אלא

הואיל והיתה לה שעת
הכושר. להאכילה אף לענוה משחטתה (שם) וירדה לה תורת אוכל (ב"ק עו.) ואמר ר"ל. אלו שעת הכושר הייתה לה, לומר היה ר"ש פרה נפדיה אפילו נשחטה על גבי מערכתה כמשפט, אס מנא אחרת יפה ממנה,
וחי שעת הכושר שלה, וצ"ע דלא נפדיה אפילו הכי משר לה אוכלה הואיל וכליה לפדות (ב"ק עו.) ובניין מנחות קא. וחז' פב.) תמידין שלא הוצרכו לצבור. שיקחו מתרומה ישנה ויגיע אחר כניסן שמונה הריב
מן ההדס דלמחרין כ"ה (ו. ובחים א) כנגל שנה היו נשארם ארבע עלאים, דלמחרין בפרק המכלת אין פוחיין מששה עלאים המתקנים בלשבת העלאים, כי בכל יום היו נוטלין שנים וטעלים שנים לאחרים ונתניס חתהיין
חוץ מוס לחמין של אדר שלח אין פוחיין אלא חמתיין המתקנים של שנה זו. דלמחרין צמח' ד"ה אמרה תורה משג והבא קרבן ממנומה חסדה, ושאלו ארבע שלח הוצרכו,
ולדברי ר"ש דלית לז ב"ד ממנה עליהם, אס הוצרכו הוצרכו ואלא ולי יפדו אין נפדין ממיים אלא ידעו עי שישחטאו ואח"כ ימכרו (וחז' מה. עכ"ה).

(א) ומוספתא דפרה פ"ב,
(ב) וימלא מנח וצ"ע,
(ג) ובכסותי ל' וחולין פ"ד,
(ד) ובכסותי ל' מתורה ל' ג',
(ה) כ"ק עו. חולין פ"א:
(ו) מנחות קא: ומוספתא דפרה
פ"ג (א) ופסחים טע. בכורות
טו. מתורה ל' ג' לא,
(ז) ופי' מוספתא פסחים פ"א:
(ח) ד"ה טעמא (א) ונבחים ו:
(ט) ע"ש מנחות עט: ע"ש,
(י) ושיין עור לע"א (ז) ע"כ
שיין לע"א (ט) והוריות ו:
(יא) כדפיי הגי' חסו,
(יב) ופרה פ"ג מ"א (א) ע"ין
כ"ג (א) שיין לק' ג' יב,
(יג) כדפיי הגי' אביטא
(יד) וכששומא (ט) ויגע' מוס'
וימלא ג' ד"ה פר. (א) וסע.
(טו) ע"ש מוס' ד"ה אין וכו'
דק"ק אין פודין מדרבנן
וכ"ו.

גליון הש"ס

גב' מצא אחרת נאה
בפניה. עיין לקמן דף טו
ע"ה מוס' ד"ה למחך.

רבינו חננאל

וכן שעירי ע"ז שאבדו
והפריש אחרים חתומים
ואח"כ נבנאו בין למאן
דאמר ימורו בין למאן
דאמר ידעו עי שישחטאו
אמאי לא אמרינן לב
ב"ד מתנה עליהם ונפדין
תמיין. ופריך שאני
אבודין. כלומר כיון דלא
שכיחי זכור מאן דפריש
קרבין מזהר וזכור ביה.
לפיכך אמר לב ב"ד מתנה
עליהן. ואקשינן והרי פרה
דלא שכיחא ותניא פרה
נפדיה על כל פסול שנה.
מהא או נשחטה או
מצא אחרת נאה הימנה
תפרה לאו משום דאמרינן
לב ב"ד מתנה עליהם.
ואע"ג דלא שכיחא.
שחטה ע"ג מערכתה
אין לה פריה עולמית.
ופריך שאני פרה דקדשי
בדק הבית היא דלעולם
לפדיה קיימי: אמר ר' י
שמעון היא דאמר קדשי
מונח היו בכלל העמדה
והערכה אבל קדשי בדק
הבית אינן בכלל העמדה
והערכה כלומר אפילו
בלא העמדה אלא נשהטו
וערכין ופריין ומפרישו
בסוף תמורה. ואסיקנא
הוא ל' שמעון פרה
נפדיה על גבי פדיה
אמאי תני אה לה פדיה
עולמית. אלא שאני פרה
נפדיה על כל פסול
שנה הואיל ודמיה קריים.
ואסיקנא לעולם אין
פודין הקדשים להאכילן
לכלבים והאי דקתני
מהא תפרה משום עורה.
וכדאמרי אנשי מגבלא
אנא. ומתובנין לרבה
ממתני אמרו לו הוואיל
אין כפרתן שוה היאך
הן קריבין. אמר להן
כולן באין לכפר על
טומאת קדשי וקדושי
ואמאי לימא להו לב
ב"ד מתנה עליהן ופריך
ר' שמעון ליל לב ב"ד
מתנה עליהם. דאמרי
משפיה דר' יוחנן תמידין
שלא הוצרכו לצבור
לדברי ר' שמעון אין
נפדין תמיין לרביי
חכמים נפדין תמיין.

שאי
הואיל והיתה לה שעת
הכושר. להאכילה אף לענוה משחטתה (שם) וירדה לה תורת אוכל (ב"ק עו.) ואמר ר"ל. אלו שעת הכושר הייתה לה, לומר היה ר"ש פרה נפדיה אפילו נשחטה על גבי מערכתה כמשפט, אס מנא אחרת יפה ממנה,
וחי שעת הכושר שלה, וצ"ע דלא נפדיה אפילו הכי משר לה אוכלה הואיל וכליה לפדות (ב"ק עו.) ובניין מנחות קא. וחז' פב.) תמידין שלא הוצרכו לצבור. שיקחו מתרומה ישנה ויגיע אחר כניסן שמונה הריב
מן ההדס דלמחרין כ"ה (ו. ובחים א) כנגל שנה היו נשארם ארבע עלאים, דלמחרין בפרק המכלת אין פוחיין מששה עלאים המתקנים בלשבת העלאים, כי בכל יום היו נוטלין שנים וטעלים שנים לאחרים ונתניס חתהיין
חוץ מוס לחמין של אדר שלח אין פוחיין אלא חמתיין המתקנים של שנה זו. דלמחרין צמח' ד"ה אמרה תורה משג והבא קרבן ממנומה חסדה, ושאלו ארבע שלח הוצרכו,
ולדברי ר"ש דלית לז ב"ד ממנה עליהם, אס הוצרכו הוצרכו ואלא ולי יפדו אין נפדין ממיים אלא ידעו עי שישחטאו ואח"כ ימכרו (וחז' מה. עכ"ה).

